

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Možnost
volby*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-374-3

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Seděl v autě a pozoroval pobíhající dívky. Dlouhonohá blondýnka v krátké sukni, jaká by se hodila možná tak na tenis, přiběhla až k němu a poslala mu vzdušný polibek. Za ní se objevila havajská tanečnice v sukýnce z trávy a nakonec sexbomba oblečená jako zajiček z Playboye. Když se naklonila k autu, zahlédl jednu bradavku, protože nebylo v silách té malinké podprsenky udržet tak přebujelé tvary. Znejistěl. Byl tu sice jen krátce, ale všiml si, že zas tolik odhalené tu ženy obvykle nechodí. Děvčata začala zastavovat kolemjdoucí a potřásala kelímky, které měla v rukách. A lidé jim dávali peníze.

Kolem auta se hemžily další dívky a ťukaly na okénko. Dal jim tedy pár drobných, aby ho nechaly na pokoji, a bez dechu zíral na jejich kmitající se bílé nohy. Začala mu z toho všeho jít hlava kolem. Na jednu stranu cítil obrovské pohoršení, na druhou zas jisté nepohodlí v náhle těsných kalhotách.

Při pohledu na obnažená mladá těla v něm narůstalo sexuální napětí a neubránil se představám, jaké by to bylo, kdyby mu všechny ty dívky patřily.

Připomínaly mu ženy z erotických filmů, které před časem dovezl na kazetách jeden jeho přítel z cesty po Evropě. Společně s dalšími kamarády si je pak tajně pouštěli a báječně si to užívali.

Najednou se ze skupinky vynořila Ona. Měla na sobě dlouhou žlutou sukni a pás s blýskavými penízky, které při každém kroku zvonily. Klenuté boky se svůdně natřásaly ve známém rytmu a přecházely v útlouký pas, nad nímž se v krátkém zeleném ži-vůtku pyšně zdvihalo vyzývavé poprsí, z něhož mu úplně vyschlo v krku a musel polknout. Dlouhé tmavé vlasy jí jako hedvábný plášť padaly na záda a ve slunci se měděně leskly.

Když se dívka rozvlnila v tanci, kolemjdoucí se zastavovali a okouzleně ji pozorovali. Skončila a obešla s kelímkem dívky. Ostatní dívky ji pak obklopily a zřejmě se radovaly nad výdělkem.

Jejich překotnému hovoru nerozuměl, zaslechl však jméno Sára...

„Babi, jsi doma?“

Sára vtančila do předsíně následována křepčící Johanou. Obě byly plné dojmů a potřebovaly se o ně podělit se svou důvěrníci, tou nejlepší babičkou na světě, kterou Johana Sáře nikdy nepřestala závidět.

„Haló, paní Elo, hladoví divoši přišli!“ rozdováděně křikla Johana, jako vždy při chuti.

„Babi, honem něco k zakousnutí, nebo se v nás probudí kanibalské sklony a zahájíme kuchyňskou úpravu stařešiny rodu!“ Sára rozhodně nemohla zůstat pozadu.

Jeňze babička Ela, která se právě vynořila z hlubin svého ateliéru, se nedala: „K zakousnutí jsi tu leda ty a jestli se nepřestaneš cpát, bude z tebe pěkně prorostlá pečínka.“

„To není fér, začala s tím Johana, ale protože je host, tak jí nic neřekneš!“ naoko se škaredila Sára. Ve skutečnosti ani ona, ani její rodina už dávno Johanu za hosta nepovažovaly.

„Johana je hubená jak lunt, tu musíme vykrmit,“ usmála se Ela a odhrnula si rukou z čela vlasy, čímž vytvořila další šmouhu na obličej, který už teď připomínal spíš dílo šíleného malíře než tvář důstojné starší dámy.

„Tak jak se vydařilo poslední zvonění, vybraly jste dost peněz?“ vyzvídala nedočkavě.

„Ale jo, peněz se vybralo dost,“ poněkud zchladla Sára. Bylo vidět, že den neprobíhal zrovna tak, jak si ho naplánovala.

„Copak, copak? Vypadáš nějak zklamaně. Vždyť jste se na to tak těšily,“ nakousla babička.

„To je kvůli té dorotě Aleně,“ vysvětlila jadrně Johana.

„No babi, představ si, že přišla skoro nahá, měla jen šňůrku mezi pŭlkami a ten zbytek by nestačil ani na kapesník!“ vyhrkla Sára našťvaně.

„A na hlavě měla ouška jako zajíček!“ chechtala se Johana.

Ele to samozřejmě hned došlo. Velmi dobře si ráno všimla, jak se Sára kroutí před zrcadlem ve svém kostýmu na břišní taneček a zaujímá ty nejsvůdnější pozice, jaké si jen dokáže vymyslet. Už dlouho pozorovala rivalitu mezi Sárrou a třídní krasavicí Alenou. Vzhledem k tomu, že se všeobecně vědělo, že Alena neváhá věnovat svou přízeň rovným dílem všemu, co nosí kalhoty, neplnilo takové soupeření Elu nadšením. Jediné štěstí bylo, že maturita tomu všemu udělá konec. Sára se mohla sebevíc snažit vypadat sexy, při prvním pohledu bylo každému jasné, jaké je ještě neviňátko.

„No, k jejímu hlodavému chrupu se ty uši docela hodily,“ procedila Sára mezi zuby alespoň malou jedovatost. Johana se nadšeně rozhýkala a po chvílce dokonce musela dát nohy křížem, aby se nepočurala smíchy.

Když zmizela na záchodě, zeptala se Ela udiveně: „Co má Johana proti Aleně? Tak skvělý vtíp to zase nebyl!“

„Ať ti to řekne sama...“ Sára nehodlala drbat svou nejlepší kamarádku ani s babičkou, a to jí říkala skoro všechno.

Ela tedy jen pokrčila rameny, věděla své a byla si jista, že nakonec jí obě stejně všechno vyklopí.

V rozlehlé kuchyni, plné všelijakých pánví a forem na pečeni, které Ela milovala a sbírala, kde se dalo, bylo na velkém stole prostřeno pro tři. Dívky se, umyté a převlečené, objevily ve dveřích a s napětím čichaly. Stravovat se u excentrické a někdy i potrhlé Ely bylo vždycky dobrodružství.

„Čichám, čichám člověčinu, copak to tu, babi, máš?“ Otázka byla zbytečná, protože Sářin čichový orgán se vyznačoval udivující schopností rozpoznávat jednotlivé vůně z těch složitých kombinací, jež Ela tak ráda vytvářela.

„Hlavně po mně nechtěj, abych ti řekla, jak se to jmenuje,“ zavrčela babička. Zastávala totiž názor, že nejlepší kuchyně je ta hybridní. Když podávala kung-pao s italskou polentou, znamenalo to, že její fantazie má útlum. Pokud byla ve formě, mínila jednotlivé kuchyně i v těch nejmenších detailech a vytvářela neuvěřitelné kombinace surovin a koření.

Dnes to vonělo zvláště tajemně.

„Babi, nepřipálilas to?“ zeptala se Sára podezřívavě.

„Jestli ti to nevoní, běž se najíst jinam!“ odtušila Ela drsně. Moc dobře věděla, že její kuchyni by děvčata nevyměnili ani za Hilton. A pokud by měla být upřímná, skutečně i dnes ve svém uměleckém zaujetí poněkud pozapomněla, že vaří.

„Už byste, holky, mohly vědět, že lehké připálení dává mým kuchařským výtvorům jejich nezaměnitelnou chuť.“

Johana ztrácela trpělivost: „Paní Elo, dejte to sem, ať je to co chce!“

Ela jim naložila vrchovatě, i když Sáře trochu méně – ta bohužel neměla tak záviděníhodný metabolismus jako Johana. Celé rodině dělala starosti, když čas od času propadla komplexu méněcennosti kvůli své lehce plnoštíhlé postavě. I dnes se v jídle jen nimrala.

„Neříkej mi, že ti to nechutná,“ divila se babička.

Sára uraženě našpulila rty: „Sama říkáš, že jsem tlustá!“

A je to zase tady. Ela podrážděně vtáhla vzduch a snažila se o diplomacii.

„Drahoušku, ty máš jen docela pěkně vyvinutou ženskou postavu, jsi prostě po mně. A měla bys vidět, jak se za mnou chlapi otáčeli. A za tvouj maminkou se otáčejí pořád.“

„Ale babi, to je starší generace! Dneska se to bere úplně jinak. Dneska si všechny, co na to mají, nechávají zmenšit prsa a odsát tuk ze zadku!“

„Ty přece nepotřebuješ nic takového! Víš co ti pořád říkám – postav se rovně, vypni prsa a zastrč břicho. To úplně stačí. Víš ty vůbec, jak ti Bětka ta tvoje prsa závidí?“

Bětka byla Elina mladší dcera a pokud jde o ženské tvary, genetika v jejím případě projevila svou nevypočitatelnost.

Johana nad takovými starostmi jen mávla rukou.

„Nech už toho Sáro, vždyť je to stejně samá zelenina, z toho přece neztloustneš.“

Nadšeně nasála úžasnou vůni.

„Teda paní Elo, vy byste snad dokázala vykrmit i mě.“

„Tak na to nemám dost financí!“ odušila Ela.

„Proto se musím bohatě vdát,“ chechtala se Johana, „mě jen tak někdo neuživí!“

„Ty jsi ale materialista, to mně by bylo jedno, jestli je bohatý,“ zasnila se Sára a úplně při tom zapoměla, že nechtěla jíst. „Já bych chtěla, aby byl hezký jako můj táta...“ zamumlala s plnou pusou.

„Když ty si ho, holčičko, představuješ jako prince z Pohádek tisíce a jedné noci,“ povzdechla si babička.

„No a co?“ polkla Sára rychle sousto. „Nemůžeš popřít, že můj táta je krásnej mužskej. Mně se prostě líbí tyhle tmavé typy s velikýma hnědýma očima.“

„Tak to ses měla seznámit dneska s tím Arabem, co seděl před školou v tom bouráku s metalízou. Málem mu vypadly oči z důlků, když jsme se před ním vlnily,“ nadšeně líčila Johana. „A Alena se k němu nakláněla tak, že jí prsa skoro vypadla z toho nic, co měla místo podprsenky.“

„Proč mám pocit, že jste to s tím posledním zvoněním trochu přehnaly?“ byla babička náhle ustaraná. „Co na to říkali profesoři?“

„Taky se rádi koukli,“ nedala se rozházet Johana.

„Alena to přehnala!“ zlobila se Sára.

„Co bys chtěla od takový...“

„A to jsem si myslela, že ten můj živůtek se sukni, co nosím na břišní tanec, jsou moc odvážné! Na Alenu jsem teda neměla.“

„No tak, holky, ndrbejte ji, když tu není a nemůže se bránit,“ pokárala je Ela.

„Jenže ona nám to zkazila, původně to byl docela fajn nápad a legrace.“

Johana vypadala hrozně našťavaně a Sára nešťastně. A tak se Ela rozhodla raději změnit téma.

„Víte co, měly byste si domluvit to společné učení na maturitu. A klidně můžete začít už dnes!“

To se však setkalo s takovým odporem, že to babička raději vzdala.

„Já bych málem zapomněla,“ polkla honem Johana, aby mohla pusu použít k něčemu neméně důležitému.

„Táta mi nakonec přece jen slíbil, že když od maturity nevyletím, můžu na prázdniny jet do Itálie!“

„Ty se máš,“ vzdychla obdivně Sára, a i když to rozhodně neměla ve zvyku, v tuto chvíli své nejlepší kamarádce hrozně záviděla.

„Když ty máš tátu, který ti tu cestu zaplatí.“ A smutně dodala: „Já bych jela hned někam, kde se mluví arabsky, abych si konečně vyzkoušela, jestli se domluvíím taky s někým jiným než s maminou. Ale když vidím, jak obrací každou korunu, tak nemám odvalu to po ní chtít.“

Ela si pomyslela, že Sára je už přece jen dospělejší, než by se na první pohled zdálo.

Maminka ji odmala učila arabsky, aby mohla komunikovat s otcem v těch vzácných okamžicích, kdy byl s nimi. Jenže to už bylo dávno. Jeho návštěvy byly stále řidší, až nakonec přestal jezdit úplně.

Ela věděla něco, o čem Sára neměla ani tušení – že Hášim nabízel Elišce, její starší dceři a Sárině matce, aby s ním i s dítětem odjela. Jenže Eliška, která vystudovala arabistiku, velice dobře věděla, do čeho by šla a jaká úskalí by ji čekala.

A tak se rozhodla být raději osamělou matkou, i když často nenalézala pochopení ani u okolí, ani u své dcery. Ani jedna z nich to neměla jednoduché, ale jejich život v domácnosti plné žen byl šťastný a plný vzájemné lásky.

„No, konec konců, jestli mě vezmou na orientalistiku, určitě se někam podívám,“ utěšovala se Sára. Přijímačky ji čekaly hned v pondělí. Měla smůlu, že jejich škola byla velká, a tak se termíny maturit protáhly až do doby, kdy už to na jiných školách měli dávno za sebou. A nervák s přijímačkami jí zkomplikoval i přípravu na maturitu o svatém týdnu.

Ele jí bylo líto, a tak bez rozmyslu řekla osudnou větu: „Právě jsem prodala jeden obraz – jestli tu maturitu uděláš, já ti zaplatím zájezd, kam budeš chtít!“

O týden později

Sára ležela na posteli rozplácnutá jako žába. Po chvíli se přetočila na záda: „Teď už je mi jasné, že vyletím. To nemůže jinak dopadnout. Já rupnu!“

„Neblázni, ty to bereš moc vážně,“ nedala se vyvést z míry Johana a dál okusovala už asi třetí jablko.

„A ty zase na všechno kašleš! Prosim tě, umíš toho sotva půlku co já a je ti to fuk!“ Sářin hlas se dostával do vyšší a vyšší polohy.

„No a co, tak to neumím! Má mi proto přestat chutnat jako tobě?“ Sářin stav však Johaně ve skutečnosti dělal opravdové starosti. Byl už pátek, konec svatého týdne a ony zdaleka ještě neprošly všechny připravené maturitní otázky. Sára brala všechno moc zodpovědně a její nervozita mohla nakonec opravdu přivodit pád. Za celý svatý týden nedokázala skoro nic pozřít a viditelně zhubla. Pohybovala se jako v horečce a Johana ji po-dezírala, že snad ani nespí.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Nerušit, tady se pracuje,“ zavrčela Sára.

„Počkej, co když to je babička a nese něco k jídlu!“ Johana vyskočila a šla otevřít Ele, která skutečně přinášela něco na zub.

„Děvčata, musíte dodat mozku energii, tak jsem vám upekla pořádnou bombu,“ vysvětlovala Ela a položila na stůl ták s čokoládovými muffinky.

„Dej mi pokoj s jídlem,“ zavyla Sára a zavrtala hlavu pod dva polštářky, které si přitiskla na uši.

„Není trochu nervózní?“ nadhodila babička. „Co kdybyste si daly pauzu?“

„Jasně!“ přisvědčila Johana, skočila Sáře na záda a servala jí polštářky z uší. „Pauzááá!“

Sára vyskočila a jednu jí vrazila. Pak si uvědomila, co udělala a tékala pohledem po zkoprnělé babičce a dotčené Johaně.

„Já... já se omlouvám... Ježíš to je hrozný, já už vážně patřím do blázince!“ A v slzách utekla do koupelny.

Babička s Johanou na sebe znepokojeně pohlédly.

„Tohle fakt nevypadá dobře,“ povzdechla si po dlouhé době zase jednou vážná Johana.

„Jdi za ní do koupelny a dej jí studenou sprchu. Já připravím první pomoc.“ Ela, jako vždy věčná, začala hned situaci řešit.

Johana našla Sáru v slzách sedět na okraji vany.

„Pamatuj, že plním příkazy paní Ely,“ připomněla pro jistotu a bez okolků pustila sprchu a strčila Sáře hlavu pod studenou vodu.

„Co to... nech toho...“ polykala Sára andělíčky a po chvíli moudře usoudila, že vynadat jí může později a pro tuto chvíli bude lepší pusu zavřít a snažit se přežít.

Johana se nechala ukolébat tím, že její oběť už nekladla odpor, a to Sáře umožnilo zmocnit se sprchy. V koupelně se pak strhla bitva, která byla možná zničující pro strop a hořejšky zdí, kde nebyly kachlíčky, děvčatům však pomohla uvolnit veškeré napětí, které se v nich za týden studia nahromadilo.

Převlečené do suchých triček se o něco později zase usadily v Sárině pokoji. Ela tam už pro ně připravila obrovské zmrzlinové poháry s ovocem a spoustou šlehačky.

Usadily se na postel mezi polštářky a pustily se do toho. Ani jedna neměla chuť bavit se o učení, ale maturita byla všudypřítomná.

„Představ si, jak se za pár týdnů budu procházet po Římě a vedle mě bude úžasně krásný Ital. Půjdeme spolu do nějaké té malé kavárničky, usadíme se pod slunečník a dáme si právě ta-

kový kopec zmrzliny jako teď. Když zavřu oči, úplně to vidím...“ zasnila se Johana a labužnický nechávala v puse rozpustit kousek čokoládové zmrzliny.

„Láká tě ten Ital, nebo italská zmrzlina?“ neodpustila si Sára narážku na kamarádčin apetyt.

„Kdybys znala mého Paola, tak by ses nemohla takhle ptát,“ usmála se Johana.

„Jestli ho máš radši než čokoládovou zmrzlinu, tak musí stát za to,“ zhodnotila Sára. „Teď jen udělat tu maturitu, abys za ním mohla odjet.“

„Bez problémů. Škoda, že ji nemůžu dělat z italštiny, to by bylo raz dva. Už jsi řekla mámě, že ti babička slíbila zájezd?“

„Radši nechci předbíhat, to jí řeknu, až jestli mě nevyhodí,“ povzdechla si Sára.

Kamarádka ji objala: „Jestli to někdo udělá, tak ty, věř si trochu!“

„To se ti řekne. Tobě vlastně o nic nejde, jen o to, aby tě táta pustil za Paolem. Já ale nemám bohatého tatíčka, který se o mě postará. Já se klepu, jak dopadly přijímačky, protože jestli chci v životě něco dokázat, musím vystudovat. A i kdyby mě vzali, když rupnu u maturity, bude to k ničemu.“

„Počkej, neříkala jsi, že u těch přijímaček byl nějaký kluk, který by stál za hřích?“ mistrně odváděla Johana hovor na bezpečnější téma.

„No jo, ale nebyl to můj typ,“ mávla rukou Sára.

„Počkej,“ nedala se Johana, „měl pěknou postavu, byl vysoký?“

„No to jo,“ zamyslela se Sára. „Vlastně nebyl k zahození... Měl takový zasněný modrý pohled... A když jsem stála vedle něj, tak jsem mu byla sotva po bradu. Jenže já jsem si ho moc neprohlídla. Co si myslíš? Byla jsem celá rozklepaná strachy.“

„Tak pokračuj, nedej se prosit,“ vydechla nadšeně Johana.

Sára se zabrala do vyprávění: „Nemohla jsem najít posluchařnu, kde se to mělo konat. To si neumíš představit, co je ta škola za bludiště. Oni propojili několik středověkých domů a každý

z nich má podlahy v jiné výšce. Navíc některé průchody uzavřeli. Takže když se chceš dostat do posluchárny ve čtvrtém patře, musíš jít jedním schodištěm do prvního, proběhnout chodbou, pak jiným schodištěm do třetího, abys našla další schodiště, kterým sebereš do druhého, protože jen tam ústí schody, které vedou až do čtvrtého. A když už do toho čtvrtého patra dorazíš, zastaví tě uzamčená mříž a ta tvoje posluchárna je určitě za ní. Málem jsem se rozbrečela a on mě tam uviděl a zeptal se, jestli mi může pomoci. Tak jsem mu to všechno vysypala, on mě vzal kolem ramen a dovedl tam, kde se to konalo.“

„No... co bylo dál?“

„Co by, popřál mi štěstí a šel.“

„Z tebe to ale člověk musí páciť. Víš aspoň, jak se jmenuje? Jaké měl vlasy? Jak voněl? Byl někomu podobný? Ať si ho můžu aspoň představit.“

Sára si lehla na břicho, podepřela bradu a obrátila oči ke stropu, jako by tam snad měla tahák.

„Tak počkej... byl opálený... Voněl?... Jo, voněl dost dobře. Vypadal jako sportovec, který je hodně na sluníčku. Měl vyšisované blond vlasy, trochu delší, rozdělené uprostřed pěšinkou. Řekl mi, že se jmenuje Marek, jako evangelista. Ale musím přiznat, že pro mě to byl v tu chvíli spíš anděl spásy, bez kterého bych na ty přijímačky prostě nedorazila. Jasně, vypadal jako archanděl Michael, jen mu dát do ruky meč!“ básnila Sára.

„Ách... archanděl... to je nebezpečný. To já mám radši d'áb-
líky, jako je můj Paolo,“ uzavřela Johana.

„Vždyť já taky, jenže žádného neznám. A říkala jsem ti, že to nebyl můj typ!“

Sára se zase raději posadila, aby se mohla pustit do báječných
babiččiných mufínek.

„Ale určitě byl hodný a v tu chvíli mi moc pomohl.“

Zastavila ruku se zákuskem v půli cesty.

„Ty víš, že nemám ráda, když na mě někdo šahá, ale s ním...
to jak mě objal... Bylo to tak příjemné. Dodal mi pocit bezpečí

a bylo mi s ním dobře. Jenže se rozloučil a odešel. A já ho už asi nikdy nevidím. Tečka.“ A aby dodala svým slovům patřičný důraz, nacpala si do pusy půlku muffinu. V duchu procítěně vzdychala, jenže nechtěla Johaně vyklopit úplně všechno.

Třeba to, jak mi bušilo srdce, když mě vzal kolem ramen. Jak se mi klepala kolena, takže jsem málem upadla na schodech. A jak jsem blekotala jako idiot... Ach jo!

„Ale uvidíš ho, uvidíš,“ poskakovala Johana rozverně po posteli. „Koho jiného už by měli vzít než tebe, arabsky mluvíš od narození a jsi chytrá jako opice!“ shrnula lakonicky.

Sára se začervenala. Červenat se totiž uměla opravdu dobře. Mávala rukou, aby zastavila ten vodopád slov: „Nepřeháněj, od narození, to je blbost!“

Johana se ale nedala zastavit: „No tak skoro od narození. A až tě vezmou, tak ho tam budeš potkávat, a protože jsi krásná jako hvězda jasná, tak nemá šanci ti uniknout.“

Sára vyprskla smíchy: „Ty ze mě děláš málem kudlanku nábožnou. Jako bych ty kluky požírala!“

„Jako tyhle skvělé muffinky od tvoji babičky,“ chtěla se Johana. A napěchovala do pusy další zákusek.

Kapitola druhá

Byl slunečný den, jeden z mnoha horkých dnů, které v posledních letech už od začátku června mění Prahu v rozžhavené peklo. Vylidněnými ulicemi se jen občas ploužily mátožné postavy těch, kteří neměli možnost ležet někde u vody nebo doma u klimatizace. Sára však měla pocit, že se vznáší lehoučká jako pírkó a sluneční paprsky jí připadaly veskrze přátelské. Konec konců i ten šedý asfalt dnes vypadal docela vesele a žertovně se snažil polapit chodce do lepkavé pasti. Celý svět měl prostě růžový nádech, protože maturita byla úspěšně složená a v kapse kraťasů Sáru hrálo vyrozumění o přijetí na vysokou školu. Svět nemohl být krásnější. Tanečním krokem, který jistě dráždil všechny ostatní chodce lovící na ulici alespoň kousek stínu, došla až do parku.

Ve stínu vzrostlých kaštanů bylo naprosto úžasně. A uprostřed parku na vyprahlé poutníky čekala vysněná oáza, zahradní restaurace, jejíž majitel si v těchto dnech mnul ruce spokojeností a mohl si nohy ušoupat, aby uspokojil žíznicí pocestné. Sára tu měla sraz s Johanou, plánovaly oslavit svobodu pořádnou porcí zmrzliny, zdálo se však, že podobný nápad mělo příliš mnoho lidí, zahrádka byla plná a pod slunečníky nebylo snad jediné místo volné.

„Sáro,“ ozvalo se z davu.

Ať se rozhlížela, jak se rozhlížela, nikoho známého neviděla. Ale přece, tam vzadu se objevila mávající opálená ruka, která nepochybně byla součástí Sářiny nejlepší kamarádky. S mnoha omluvami se protlačila mezi obsypanými stolky a úplně vzadu pod rozložitým kaštanem objevila Johanu, která, jako již mnohokrát předtím, osvědčila svou nevšední schopnost prosadit se a získat, co chce.

„Teda, jak jsi to udělala? Mně se zdálo, že tu není jediná židle volná, a ty máš dvě místa.“

„To je kouzlo osobnosti. A taky jsem sem zatelefonovala a ten stolek rezervovala.“

„Vidíš, to mě ani nenapadlo. Ty jsi prostě rozená organizátorka!“

Sára se usadila a hned začala zkoumat jídelní lístek s nabídkou zmrzlinových pohárů.

Johana ji ale nehodlala nechat v klidu: „Víš co je nového? Za týden jedu do Itálie!“

„To není žádná novinka, tyhle tvoje novinky bych klidně mohla věštit. To přece bylo jasné, že pojedíš. Tvůj táta totiž sli-by plní!“ Sára se nedala příliš rušit a přemítala, jestli bude lepší pohár s ovocem a šlehačkou, nebo snad čokoládový s oříšky.

„A co ty? Jak jsi dopadla? Prosím tě, objednej si už konečně, ať je s tebou řeč!“

Jako čertík z krabičky se tam hned objevil číšník a Sára se rozhodla pro ovocný pohár, což Johana nemohla pochopit, když byl v nabídce ten čokoládový, který si objednala ona. No ale hlavní je, že už snad Sára konečně spustí.

„Představ si, po matuře babička zorganizovala na oslavu rodinnou večeři.“

Johana ji přerušila: „Radši mi ani neříkej, jaké mňamky uva-řila. Víš, že mi to rve srdce!“

„Leda tak žaludek,“ zavrčela Sára. „Sešly jsme se úplně všechny, máma, babička, Bětka a dokonce i její veličenstvo princezna Liliana. Babička je všechny nakrmila - no já ti teda nebudu říkat čím, abych ti nedrásala útroby - a pak, když byly příjemně naladěné...“

„No jak jinak, po jídle paní Ely,“ neodpustila si Johana.

„Nepřerušuj, nebo se nedozvíš to hlavní!“

„No tak promiň, když já mám tak živou představivost...“

Naštěstí přišel číšník a přinesl poháry, což sice utěšilo Johanu, na druhou stranu však poněkud omezilo Sárinu schopnost ho-voru. Po chvíli přece jen pokračovala:

„No tak si je tedy jaksi předpřipravila, a pak jim řekla, že se jí podařilo prodat dva obrazy, takže je při penězích. Což je podle ní nezdravý stav, a proto se rozhodla mi za maturitu dát zájezd někam do Orientu, abych jí od těch peněz odpomohla.“

„Teda, to je bomba - co na to máma? Ta asi nebyla moc nadšená, co?“

Sára pokrčila rameny: „Nebyla. Nakonec jsme se pohádaly, protože zase něco vykřikovala o tátových příbuzných, kteří by na mě mohli uplatnit nárok. Copak já jsem nějaká věc? Pořád vykládala něco o arabských zvyklostech, že tomu nechci rozumět a že mi tam hrozí nebezpečí a kdesi cosi. No a já jsem na ni byla opravdu ošklivá.“

Johana se zarazila: „Počkej, to není nejlepší způsob, jak ji přesvědčit, aby tě pustila. Cos jí řekla?“

Sára se rozpačitě podržela na hlavě.

„Ále, že je zahořklá, protože ji táta opustil. No ale uznej, vždyť mám polovic krve arabské, tak snad mám právo to všechno poznat!“

Johana se zaškaredila: „To ale byla opravdu sprostárna, tohle si od tebe tvoje máma nezaslouží! Přemýšlela jsi někdy nad tím, že ona to taky neměla lehké, když tu zůstala sama s dítětem?“

„Vždyť já vím, já se pak omluvila. Naštěstí zase všechno zachránila babička. Navrhla mámě, aby jela se mnou, že už dlouho neměla dovolenou a potřebuje ji jako sůl. Je přece zkušená arabistka, takže na mě dá pozor a já se od ní aspoň něco naučím. Pak se do toho vložila ještě Bětka a Lili a nakonec jsme všechny společně mámu přesvědčily.“ Sára zářila radostí jako to slunce na obloze.

„A už víš, kam pojeděš?“ trásla se Johana zvědavostí.

„Ještě nevím, brala bych Maroko, ale máma teprve prochází nabídky cestovek.“

„A nebude tam touhle dobou už moc horko?“ projevila Johana svého praktického ducha.

„Právě že v červnu ještě ne, já už jsem to všechno nastudovala. Dokonce už jsem si koupila i průvodce. A hlavně asi pojedeme